

Grund mere for mig til at stemme imod Loven, da jeg ikke vil bidrage til, at Regjeringen skal tvinges ind paa Noget, der er uoverskommeligt. Naar det dernæst ansøres, at der ved at forkaste Loven vil gives hele Jernbanevæsenet et Knæk, og at man ikke derved vil fremkalde en Længdebane, saa forekommer det mig, at dette heller ikke kan holde Stik; thi Rigsdagen beholder i ethvert Fald sit Initiativ. Naar Regjeringen ikke vil gjøre de fornødne Skridt, kan det jo skee fra Rigsdagens Side, og jeg maa tilføie, at om det end for den paagældende Minister kan være noget ubehageligt, om denne Lov ikke gik igjennem, hvilket jeg meget godt kan sætte mig ind i, har jeg dog den Lillid til Ministerens Bevillie for den hele Provinds og til den Interessé, denne vigtige Sag maa have for ham, at det vil bevæge ham til om føie Tid at tage fat paa Sagen igjen og at der da vil blive Leilighed til paany at overveje, om man virkelig ved at antage denne Bane gaaer ind paa Noget, der er hensigtsmæssigt for hele Provindsen. Af disse Grunde maa jeg stemme mod Loven.

Indenrigsministeren: Det er jo ganske vist ikke Hensigten med denne Forhandling paany at gjenoptage alle de forskjellige Spørgsmaal, der kunne frembyde sig ved denne Sag, og det har vistnok heller ikke den ærede Landstingsmand, der først har havt Ordet idag i Sagen (Lang), tilsigtet. Jeg troer derfor, det er en daarlig Beroligelse for en æret Landstingsmand (B. Christensen) og de andre ærede Landstingsmand, der ville stemme imod Lovforslaget, at de ikke i dette ene Foredrag have hørt andre Grunde end dem, der tidligere ere ansøret, thi det var, som sagt, ikke den ærede Landstingsmands (Langs) Hensigt nu til Slutningen udførligere at ville motivere det, der gjentagne Gange og paa mange forskjellige Maader er begrundet. I Anledning af nogle Uttringer, der fremkom fra den ærede Landstingsmand, der sidst havde Ordet, skal jeg tillade mig et Par Bemærkninger. Jeg skal først dvæle ved den Kritik, om jeg saa maa sige, som han fremsatte over forskjellige af de Betragtninger, der tidligere ere blevne gjorte gjældende, blandt Andre ogsaa af mig.

Det har da ganske vist aldrig været min Hovedgrund for Forslaget, at dets Forkastelse skulde give det hele Jernbanevæsen et stort Knæk. Min Hovedgrund er min Overbeviisning om Lovforslagets Fortrinlighed; dette er og maa være den virkelige Hovedgrund, hvorpaa Forslaget er støttet: Overbeviisningen om, at den foreslaede Bane er en, hvortil Jylland trænger, at det er den bedste, som der under alle de nuværende Forhold kan være Spørgsmaal om at skaffe Jylland; men i Forbindelse dermed er det en Betragtning, der naturligt gøres gjældende mod dem, som ville skyde denne Bane tilside af Hensyn til, at den skulde træde hæmmende i veien for en eventuel Længdebane, at de ikke opnaae deres Hensigt ved en saadan. Styden tilside. I denne Sammenhæng er det, at man gjør opmærksom paa, at den Modstand, der af den Grund gøres, er ubesølet, idet nemlig de, der af denne Grund modsætte sig det fremkomne Forslag, alligevel ikke derved ville naae deres Formaal. Det er altsaa ikke en Hovedgrund, men det er en Sidebetragtning, der naturligt kommer frem, og kommer frem ligesaa ofte, som Modstanden mod Lørbanen støtter sig paa en anden Bane, der imidlertid ikke ligger for, og med Hensyn til hvilken det er givet, at der hersker høist forskjellige Anskuelser, selv om man vil see bort fra dem, der ikke alene ønske een, men to Linier. Naar den ærede Landstingsmand meente, at Forslaget var kommen for tidligt, og at det maaskee kunde være en Undskyldning for Regjeringen, at Thinget havde i saa Henseende vist nogen Utaalmodighed og derved indvirket paa Regjeringens Beslutning, da skal jeg dertil svare, at jeg aldeles ikke skal indlade mig paa nogen som helst Kritik eller Meningsudtalelse om, hvorvidt det med Føie kan siges, at Thinget tidligere ved Jernbanesagens Behandling har vist Utaalmodighed eller Utaalmodighed; men det vil jeg sige, at Regjeringen ikke paa nogen som helst Maade har ladet sig bevæge til Fremlæggelsen af dette Forslag af noget Hensyn til en formeentlig Utaalmodighed. Et saadant Motiv kan ikke lede Regjeringen og har ikke ledet Regjeringen; var der Utaalmodighed, det vil sige ugrundet Utaalmodighed,